

MB

180.836

FORRAI ESZTER

Felhőszakadás

versek

Széphalom Könyvműhely

Forrai Eszter
FELHŐSZAKADÁS

Foto: Zaránd Gyula

Forrai Eszter

Felhőszakadás

Versek, 1998-1999

Dorosz Károly illusztrációival

Budapest

**A kötet megjelenését
a Budapest Bank támogatása
tette lehetővé.**

© Forrai Eszter, 2001

MB 180 836

2002

ISBN 963 9373 09 5

Kiadja a Széphalom Könyvműhely

1068 Budapest, Városligeti fasor 38.

Tel./fax: 351-0593, 462-0523, 3211-120/175

e-mail: iroalap@interware.hu

Felelős kiadó: Mezey Katalin.

A kéziratot Nagy Gábor gondozta.

**A borító Dorosz Károly grafikájának
felhasználásával készült.**

Nyomdai előkészítés: SAMU2000 Bt.

Felhőszakadás

Szivárvány fest

A szürke ég vásznára
Körkörös táncot -
S hirtelen,
Felhőszakadás
Zuhog az eső;
Siratom halottaim
Kabátom gallérját
Megszaggatom,
Sírkőre követ teszek
S verssorokból
Koszorút fonok.

Michel

Mielőtt lehunyod szemed
Fehér lapok párnáján
Hősöm, képeim ihletője,
Ha elalszol
Kioltod sugaraim
Távozol -
Angyalként zuhansz
Felfelé -
Már nincs légörvény
Tüdőd kitágul
Kereklombú fák
Táncolnak körülötted

Nem engedtéél
Búcsút mondani -
Hiszen randevunk lesz
OTT
Örökre
Vársz.....

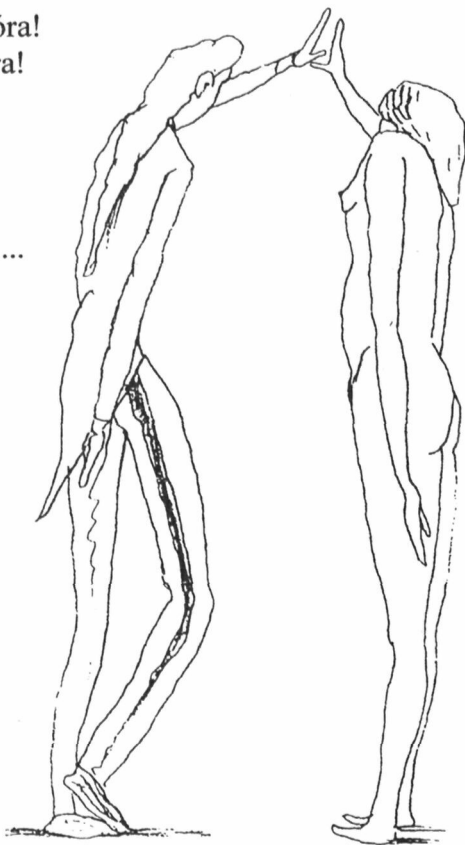
Sugárérintés

Sugárérintéssel
Minden sejtem kinyitottad

Elvarázsolt kastélyban
Őrizz!

Temess vörös árnyéktakaróra!
Temess ősz halántékpárnára!
Temess mély hangokra!
Temess símogató ujjakra!

Sugárérintéssel
Minden sejtem befutottad.....

Hogy elfelejtselek

Hogy elfelejtselek,
Struccmadár leszek
Földberejtett fejjel -
Kereslek a gyökerekben

Hogy elfelejtselek,
Folyómederré válok
Jeges vizek áramlanak bennem
Bársony homokból építek utakat -

Hogy elfelejtselek,
Hókristállyá válok
Ősz hajú koldusokra
Hópaplant teszek -

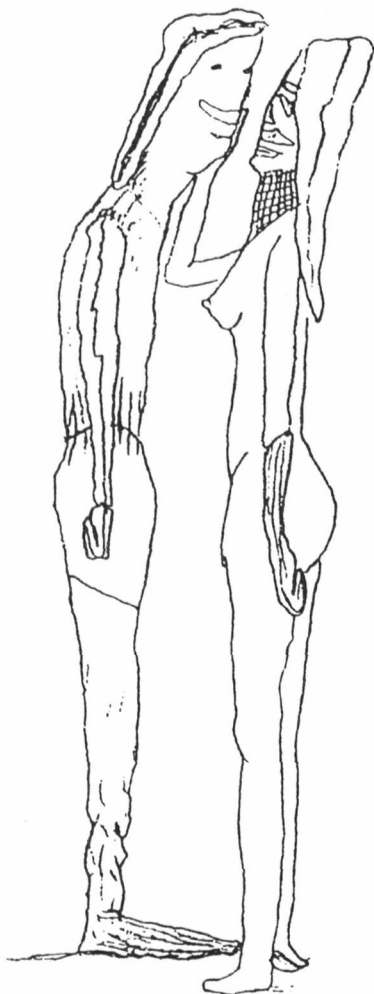
Hogy elfelejtselek,
Megásom síromat
Örökhűséget esküdve
Fehér orgonazenében -

Hogy elfelejtselek,
Feltámadok,
Mint az angyalok
És belédtemetem életem....

Megkereslek

Megkereslek,
Mert vársz valahol
Talán megtalállalk,
Ha te is akarod -
Utolsó ölelés
Szenvedélyes feledés
Múltam
Szerelmem
Ébresztem
Szemedben -

Tüdőd lombkoszorújából

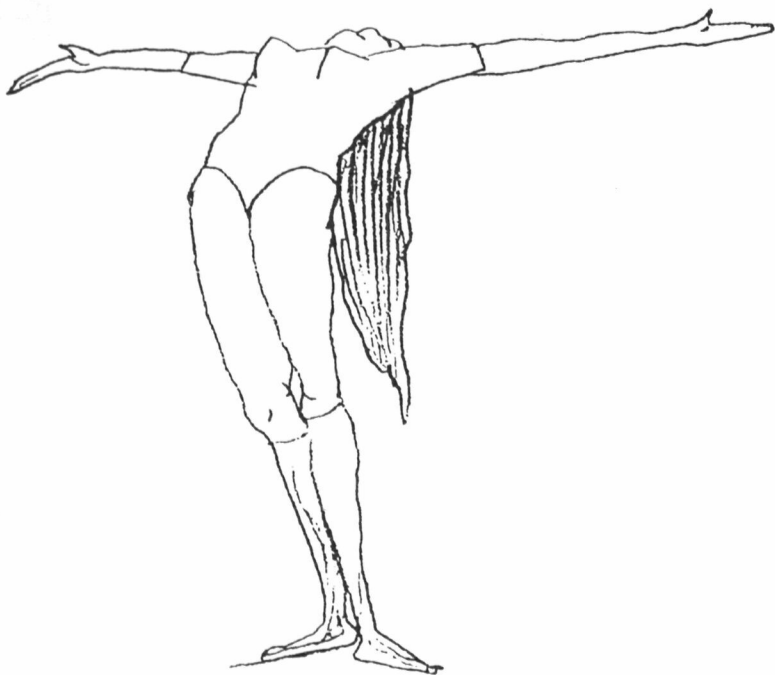
Tüdőd lombkoszorújából
Füstkarikák szirmai szállnak,
Szavak varázslója Gainsbourg
Milyen lehet az arcod
A koporsófedél alatt?
A vigyorgó halál
Szivarokból rakott párnát a fejed alá,
Cigaretták mozaikkockáiból,
Készült paplanod
Új birodalmad már régóta várt -

Árvák lettünk nélküled,
A sanzonok várják
Hogy a túlvilágból felénkfűjjad
Füstkarikáid kottafejeit
A lét öthúrú párhuzamos vonalán....

A skorpió halála

Búcsú nélkül távoztál
Számptalan szerelmes versem hőse
Skorpió-október szülötte
Most vízvilágod ringat
Befelé fordítod tekinteted
S én sírköveden ülve
Várom, hogy jelezz,
Még élsz - tudom,
hogy lüktet valahol
Könyveim lapjain
SZIVED.....

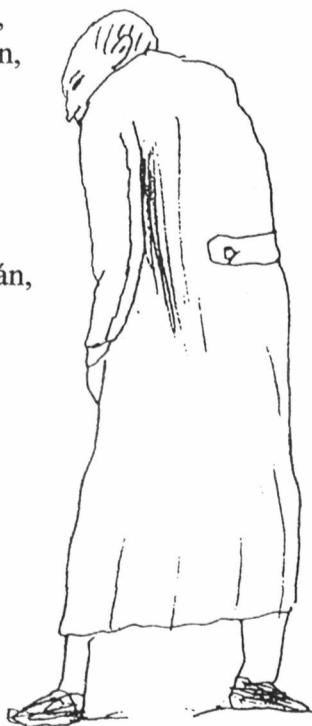
Michel

Még temetésed napját sem tudtam
Csak lányod jelezte
Az üzenetrögzítőn,
hogy "meghalt Michel"
Távirati stílusban
Kattogtak a szavak
Halántékomon
Hideg verejték,
Kezed, szép ujjaid
Most imára kulcsolva -
Bezárt sírkövedre
Rózsát sem tettem
Öröklétben lángolsz
JÓNÁS-ként elnyelt a túlvilág
S birodalmad
Már végtelen -
Hatalmas vagy
Szerelmünk pecsétje
SZIVEDEN....

Clochard a Tisza Kálmán téren

Kopaszra nyírt fejed
Vernéd a falba,
Ha lennének falaid -
Szobád mennyezetére kötnéd fel magad,
Ha lenne szobád -
Ruhád megszaggatnád
De nem tudod,
Hiszen csupasz testtel
Viseled bánatod -
Késsel vájsz húsodba
Hogy véreddé váljanak könnyeid,
Bekötöznek, ápolnak a menhelyen,
De sebeid gyógyíthatatlanok
Gyermekek asszonyod gyászolva
Roncs tested vonszolod -
Vigyorrá vált arcodon a mosoly,
Esténként sírva vigadsz talán -
Főszereplő lettél a kínok színpadán,
Tisza Kálmán téri Clochard....

Halálod napja

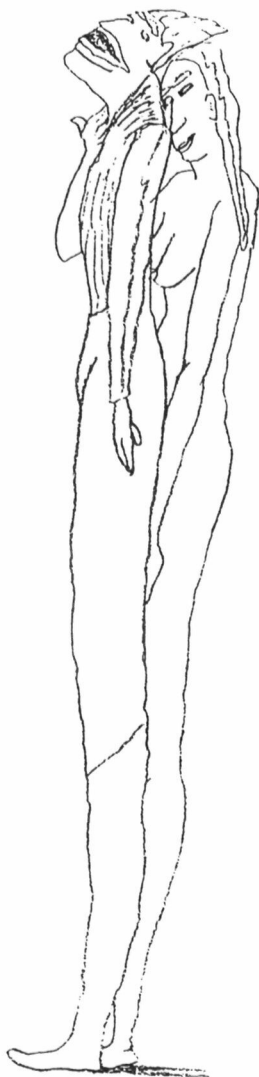
(1986. február 25.)

Halálod napja,
Gyászom születése
Közeledem hozzád
Kőkockákra épül
Emléked vára -
Utam spirálja
Légörvényben
Feléd vezet -
Kitárt karral vársz
Csontvázzá vetkőztetett az idő
S felöltöztetlek
Verssorok szirmaival -
Ébreszt a tücsökzene
Napsütötte sivatag felel
A Holt tenger sóízű szavára
Omer kicsi temetőjében
Gyermekeiről álmodik anyám.
Ne zavarjátok ágyúgolyókkal,
És géppuskazajjal
Békés szendergését...

Tengertánc

Egyhangúan mormolja
Sólelkű, víztestű beszédét
A tenger -
Szellőlágy táncba kezd,
Haltestű madarak
Cirogatják tarajos hullámait -
Hajóm-, a szigettestű óriás
Meghempereg zöld világában -
Agyamat ringatja
A hullámtalálkozás.
Szerелеmben virult
Haléletem
Némán szólítja
Algák beszédét,
Türelemért fohászkodik a csend,
Sós tengerölelős estém
Ne vidd el éjszaka!
Borítsd rám az eget
Búvárruhának.....

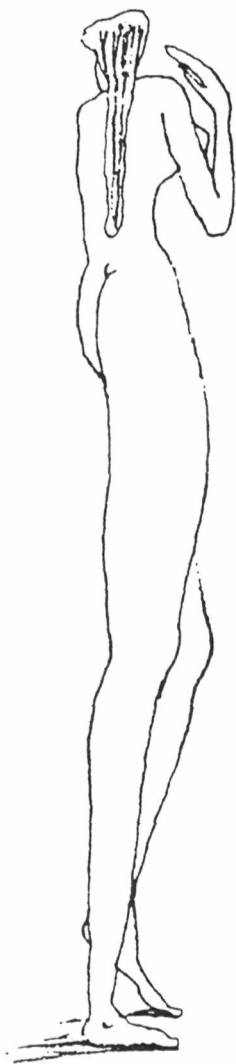
Tangó

Szorítsd, szoríts
A tangó ritmusára,
Érzem tested,
Függőlegesen szállunk
Neved sem tudom,
Csak szárnyas hajad szőkesége
Ébresztette fel
Repülni vágyó szárnyaim.
Skorpió,
Mint Ő volt,
Szoríts hogy elfeledjem
Halott szerelmem..

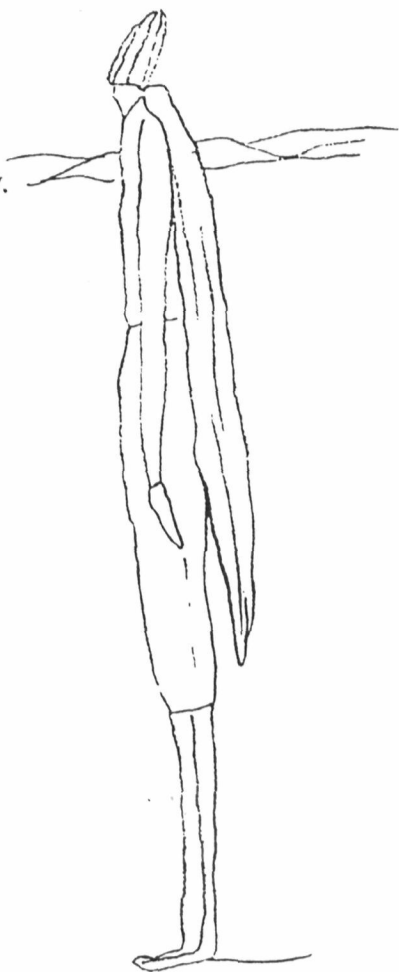
Alvajáró

Alvajáró,
lélektépő,
ingaléptű,
terhes felhő -
kéknézésű
Angyalsúlyú -
Tarkómon
illatod -
tómélységű -
harap karod -
Olló-skorpió....

Magány

Akartam,
Hiányzott
A magány.
Most súlya
Vállamat sújtja.
Akartam,
S most büntetés a magány.
Felettem felhők,
Alattam tenger,
Sós könnytavak,
Közöttük evickélek
HOVA?
MEDDIG?

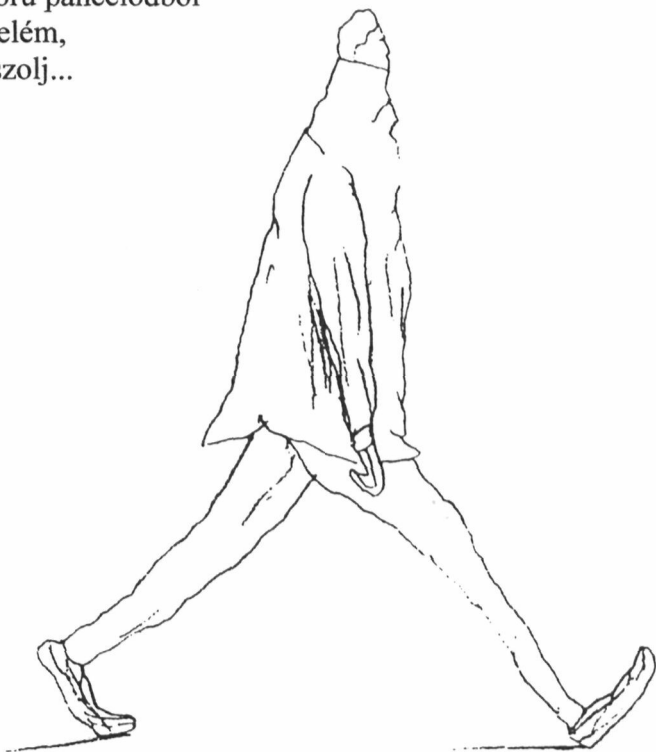

Tűz láng

Tűz, láng,
Felcsapódó
Dárdanyelve
Felesel
A parázserkölcs
Temetőnyugalmára -
Befedi gömbvilágod
A család -
Polipkarjai közül
Kilépsz,
És elindulsz,
A pamacstalpú
Macskaszörnyek
Szerelme vár
Vulkánerdőkben...

Tűnő lépteid

Árnyékod öleltem,
Messze sugárzó
Különc lényed -
Tűnő lépteid mögött
Megbüntetett angyalaink,
Indulatjaink szökőkútja villog.
Lányom rózsaszín szobáján árnyékom,
Meredek falaimon
Szemek kérdőjelei,
Homorú páncélobból
Lépj elém,
Válaszolj...

Falak mögött

Falak mögött
Arcod árnyéka,
Villámok világa
Falak mögött -

Eltűnt napsugaram
S vele a remény,
Holddá vált a föld
Csillagokon járok
S kettőnk tejútján
Szendereg a fény....

Születés

Mennyi fényt áraszt
Rejtett születésed
Tűzből lopott
Szendergő parázs
Lelked izzik,
Mint pislogó lámpafény
Napról napra hívlak:
Jöss-e már,
Hívsz-e már
Kendőzött világod tárd ki!
Hatalmas csenedből
Sikolts egyet,
Érkezz!
Várlak!
Bíborvörös fényben
Örömkönnyes vérben
Szakíts utat magadnak....

Búcsú Aliztól

Megszólaltál,
Hangod megérintett,
Álmodtam,
Vagy valóban
Elrepültél
Egy messze birodalomba -
Festőállvány előtted
Kezedben ecset,
Felémintesz
Rámszórod a csillagokat
Gyerekkorunk kockáiból
Építéd várad,
Telihold, szivárvány mögötted,
Lebegésben fekszel
Öledben barnafejű fehértestű kutyád „Stefi”
Simogatja fáradt
Légszomjtól megtört tested
- Szólj egy szót!.....
Unokád,
Boldizsár, elindult, egy éves dülöngélő herceg...
Elkeseredetten... Nagymamát keres....

Még érzem

Még érzem karod körzőinek
Rajzait bőrömon
Virágszirmokká csókolt szájamon
Némán lüktet a vér
Sátradban meginognak a tartóoszlopok
Szemünk fénycsóvjában
Szunnyadó állataink
Beborítanak az algák
Lótuszok nyújtózkodnak a hajód előtt
Bokrok tükörképe a tóban
Ébred az erdő
Rólunk álmodik a táj
A Márna völgyében
Vadkacsák, sirályok hattyúk játéka
Kormánykeréken szunnyad fekete fehér macskád
Hűséggel őrzi játszótársát Charly, a kutyád
Noé bárkája lett a hajód
S benne egy létra az éig vezet.

Chateau Thierry, 1998. aug.

Haldoklik a világ

Naponta temetnek,
Temetetlen tetemek
Koporsóvá vált múzeumfalak
Kilátó toronyból
Szögesdrótok sugárútja
Testvér testvért öl
Öklendező anyák
Nézik gyermekeik
Erőszak szülötte mind
Fák kicsavart törzse kiált
Örök álmra születtek
A nyitottszemű galambtetemek
A világ haldoklik,
Megsimogatnám
De a félelem lefogja kezem

Szarajevó, 1994.

Kezdetben volt a szín

A hajón élsz,
Szoba, festőállvány, műterem
S benne te magad -
Ecsetvonások szavaid
S a zene ritmusára billennek
Növényeid metronóm ágai
Lépkedünk majd futunk
Szalagtépés iramunk
Kezdetben volt a szín
S aztán az ige
Megvetetlen ágyadban
Tegnap i ölelések nyoma
S a kerek ablakon átsütő holdsugár
Az Eiffel torony szétvetett lábai között
Világítja ezt a kezdődő szerelmet...

Zörgess rám

Zörgess rám
Mindenmagaddal,
Fejts ki ködömből
Csépelj szépeddé,
Faragj,
Faragj,
Magunk bálványává -

Hajó

Rajzolod, fested, színezed
Életem fehér lapjait
Fény árnyék
Hullámhegy
Hullámvölgy
Hajód - úszó műterem
S már elindulunk
A Szajna téli álmát alussza
Az Eiffel-torony csúcsát
Ködvatták öltöztetik
Holdlampion, mint karácsonyfa dísze
Leng fejünk fölött
S megszólal asztalunkon a teáskancsó
A csészek csilingelnek
A poharak csúszkálnak
Ahogy meginog a hajó
Ágyunk követi a bódító ringatást
Te rajzolod s én írom
A részeg hajó történetét...

Téli fák

Sugaras ujjaiddal
Kapaszkodj jégcsapok oszlopára
Hajtsd le fejed hóbuckákra
Ősz palettájából
Vérző színek szivárognak
Ágkarjaid remegnek kiáltoznak
Meleg sorokkal takarlak -
Mozdul az ég
Hópehelyaplan zuhan
A karcsú törzsre
Ősz fürtös fejed
Hajtsd le csupasz testemre
Csókot lehel a tavasz a télbe -

Megmérettél

Megmérettél
Tested színes virágok mézéből
S szirmok ötvözetéből
Tömény ízt ad -
Angyalkórus körülötted
S holland tulipánokból
Észak fénye száll.
Megint szárnyal a hajód
Zöld, vörös bársony tengerre viszel
Megmérettél,
Belém, velem,
Általam
Együtt
Végzetesen
Hozzámillőnek
Találtalak.....

Indulataink

Indulataink hullámzó tengerében
Védtelen bárka - csak lebegek
Fölfelé szállok, ha hívsz
Lefelé zuhanok, ha hallgatsz
Bánatom, mint fekete palást beborít
Nincs mentőövem e szerelem ellen
Csak az elemek: tűz, víz s a levegő
Elégnék egy éjjel, fulladnék nappal
S a víz siratna el végtelen könnyeivel -
Mindent kifejez kettőnk ozmózisa:
Verseket, képeket születnek,
Tanú vagy, olvasóm,
Cinkostársam, nézőm

Fényes fűrtjeidből

Fényes fűrtjeidből
Hullajtsd rám szirmaid
Ágkarjaidból rügyek pattannak bennem
S tavaszra virág leszek
Csak szélvihar ne jöjjön
Mert törékenyen várom
A hervadást a halált
Óvj szép szemeddel
Takarj bársony estéinken
Védj
Védj
Szemverés ellen
Szikrázik a hókristály ablakunkon
S kicsi kályhánkából
Zenél a tűz
Január van, zimankós hideg...

Kezed

Favágó,
Kötélhúzó matróz,
Kormánykerekeket forgató kapitány,
Ecsetjével viaskodó festő a vászon előtt
Varázsló
Kezed -
Karmester,
Összehangoló,
Felhőtsimogató,
Kemény mell után nyúló
Selyemharisnyát letépő
Fiadat vállonveregető
Kezed -
Nézem
Boldog
Úszó hajód
Napranyiló
Függönyön keresztül.

Hollandia

Még nem tudom
milyen a tulipántenger,
Sem a szélmalomsuhogás,
csak képzeletemben él a táj -
s benne "bolygó kapitány"
Festőm, ki beborítsz fényeiddel
Nem hagysz más után nézni -
A tenger talán elfelejteti velem
Hajód zöldjét s benned, veled
rin-
gatást,
Messze szállok, új zenére
s színekre hangolom verseim -

Álmaim hóse

Szerelmet gyártottam
Érintés, vágy és csók-lépcsőkből
A szenvedély várára zászlót tettem
S az érzékiség talajára állítottam
Hősömet, favágómat, -
Sudár törzséből
Hajladozó ágkarjaiból
Csináltam bűvös gépet
Ölelt, ha akartam,
Suttogott szellőlagyan,
Sosem volt forró, lángoló
Csak tükör-tó szeme -
Melyben megfürödtem s hajókáztam
messze vizekre,
Bach zenéjére. Bé-mollban;
majd szaxofon szellő húzott el
mellettünk,
S ő kormányozta vitorlánkat
Ezüst fürtjei falevélként vibráltak fejem
felett
Néma ajkáról lágy mosoly fakadt,
S a hold világította márványfehér homlokát.....

Kormánykerék

Hajódon, vagy autódon száguldsz
Képeidből árad a szivárványos hajnal
Veled ébredek reggelente
Fémek feltöltődnek, ha hozzájuk érinted kezéd
Szivek, szemek belőled táplálkoznak -

Talán megégettem szárnyim
Mikor megismertelek
S ha madár lehetnék, messze szállnék
S csak távolról sütkéreznék sugaraidban.

Testkiáltó

Megint beszéltettél
Testkiáltó, lélektépő
Hallgató falak között
Villogó profiloddal
Gyógyítottad fájo izmaim
Két karod vaspáncéljában
vallattál
Meddig vállalom
ezt a bársonyízü
látomástalálkozást -

Hogy kitépjelek magamból
Megtagadtalak
S letöröltem nyakamról
Vérróza csókjaid

Séta a Palais Royal kertjében

Mint a rabok,
falra vésem a jeleket,
A napok számát,
A viszontlátásig -
Aztán ha megnyílik a kapu
Amely hozzád vezet
Megtapintom tested,
Hogy nemcsak álom jelenléted -
Aztán elmégy
és újra visszatérek
magányom cellájába
Szárnyaid suhognak
Mikor elrepülsz
Talán papírlapok ezek
S fehér-fények
Kitekintek a kertre
Ablakom előtt árnyék,
Szendergő kutyám
S ketyegő percek,
Hallom szívverésem....

Fényem, napsugaram

Fényem, napsugaram,
szeretőm karjában
Hold leszek,
Kicsire zsugorodom,
S lángkoronát nézek teste körül
Halottak lesznek a tárgyak
Árnyékában
Csókszilánkok a bolygók,
Hulló csillagok,
Meteoritok,
Szikráznak felettünk -
Két test egy lélekké válik
Eklipszet élünk egymásba oldódva...

Jéghegyek

Jéghegyek hűvöse
Hangod fjordokat idéz
Megérintenélek
Hogy felolvasszam lelked
Márványcsendjét -
Visszafojtott láva,
Elnémított visszhang
Fegyelmed, mint béklyó
Kínozza görcsberándult tested
Nincs eső
Szárzavillámok dőlnek belőled
Virágaim szélnek eresztem
Koszorúvá csak álmomban válnak
Halott szerelmünk sírjára fekszenek.....

Kiírni a fájdalmakat

Ki (s)írni a fájdalmakat
Amit érzek e percben
Sajgó seb szívemben
Lángocska
Mi éltetett,
Mi közelebb hozott feléd;
Szakadék szélén álltam meg
Szerelmünk zátonyra futott
Még szivárvány,
Még délibáb,
Még hittem, hogy feléled
De szavaid sziklájára léptem
S nem lesz többé édes szélcsend
Ringató álmodozás....

Napfogyatkozás

(1999. augusztus II.)

Valami feszültség, az egek a felhők a szellő s a fény árnyék
bűvös játéka, valami különös keresés, valami hívó közeg, felfelé
nézek, szállni vágyom, hangom hallom, üzeneted, a téboly ker-
ing körülöttem, elveszek, már csak öt óra s karodban leszek,
előtte még megfürdöm, az ég játékait nézem, fekete szemüveg-
em ma nem rózsaszín, ébredezem, veled, vagy nélküled folytat-
ni a szárnyalást, megmenekülni tüzeidtől, vagy megperzszelni
szárnyaim, fény nélkül már fázom nélküled, mindjárt felsírnak a
kutyák, farkasként üvöltenek, mikor egy percre eltűnik a
napfény, fáznak a lelkek, félnek, hogy örökre sötétség borul
rájuk, Zenét, Bach fugát lehelnek felém a vibráló falevelek, még
egy perc és eltűnök karod fémgyűrűiben.....

Szélcsend

Mint a fulladás
A víz, gáz s a fojtogatás áldozata
ki levegő után kapkod
Úgy nyúlok feléd
Telefonhívásod még azt suttogja
Hogy élsz,
Még reménykedem
Hogy nem mondd ki
a búcsúszót
Kávéskancsód,
Aladin csodalámpája
lehet hogy elvarázsol
S újra „kapitány” leszel
Kormánykerék kezében
Mellyel irányítod életem.

Az ősz palettája

(Új kötetem születésére)

„Szerelemgyerek”
Apád festő
Anyád költő
A kettő ozmozisából lettél -
„Az ősz palettája” nevet viseled
Troyes-ban születted
Daguet szülőorvossal, kiadómmal,
S elindítlak
Apa nélkül nevellek
Hiszen mint a legszebb gyerek
Kilenc hónap helyett,
Négy évig hordtalak
S most felmutatlak,
Mint vérző testemből
Kitépett kisdedet,
Elindulsz
a többi könyvtestvéred vár,
Azokat is apa nélkül
Egyedül neveltem
Költői virágoskertemben....

Bourget-tó

Visszatérek hozzád,
Mint hű szerelmes,
Ki legtöbbet,
Lelkem békéjét adtad -
Hattyúvá varázsolt herceg
Szárnyával int,
Követem némán
Bármerre vezet -
Naplemente után
A sziklaóriás mély torkából
Ásít, szellőt fúj felém -
Vitorlás csónakok karjai
Evezőlapátok -
Tapsikolnak a szürkés víztakarón,
Éhes sirályok nevetése sírássá válik
Sárguló levelek szötteséből
Már kikandikál a Mont Blanc
Villogó fehér válla....

Álom

Combalkotta
Vályuban
Reggelig fürdetlek -
Fonom,
Könyököm,
Karom,
Feszekké-
Belebújsz
Csibeszagú
Barna fejeddel -
Pislogsz hajnalban,
S én vályúban
Fürdöm már,
Annyira akarlak...

Napot, vizet

Napot, vizet fényt és meleget
Egyedül csak négy elemet
Kívánok befogadni,
Tóvilágra száműzötten
Magam....
Jönnek a levelek
Hangod helyett -
Beszélnek a sorok,
Nem pótolják kezed,
Megmerevedik bennem
A szerelem -
Aix les Bains fürdeti a tóban
Versre született életem....

Levél helyett

*„Holtan fekszik a lélek
s könnyei peregnek
dideregve, ó mily boldogság is
esős időkben aludni.”
Füst Milán*

Egyszerű vagy és igénytelen,
Nem bolygatod köreimet
Örök féltékenységgel -
Minden, amit adhatok, nyugalmad színezi,
Minden amit adsz, nyugalmadból árad
Körülöttünk csodálkozó kérdőjelarcok,
S mi, felkiáltójelek válaszolunk -

Virágszirmot fújunk le
A virágsátrú fákról -
Meglessük a begyes madarakat,
Kik szeplős tojásaikon fészkelődnek;
Naptalan esőelőtti
Haldokló őszben
A JÁTÉK vagyok

Nézd, hogy szállok
Éveim súlytalanságában.....

Utószó

Forrai Eszter költészetével virágkorában ismerkedhetett meg csak a magyar olvasó. Sajátos életútja, nyelvi kötődései a magyar nyelv ügye mellé állították már fiatalon, ám a korabeli irodalmpolitika nem kedvezett a fiatal, szép lány szerelmes hangú, lírizáló, a magánélet gondjait feltáró versei megjelentetésének.

Az irodalmat választotta. Egyetemi éveit után Franciaországba, Párizsba költözött. Évtizedeknek kellett eltelnie, míg végre költőként jöhetett haza magyar írók első világtalálkozójára.

Franciaországban ekkor már ismert, verseskötetek jelölik útját, merre jár. Nincs könnyű élete. Dolgozik, ha kell, nyomorog, mégis vállalja magyarnyelvűségét, a költészetet. Verseit is magyarul írja, noha jól beszél már franciául is.

Kétnyelvű kötetei a legsikeresebbek.

Barátja, fordítója, a magyarul nem tudó Sylvie Reymond-Lépine, aki maga is anya, egyedül él, és átérzi, megérti, belülről is feldolgozza a másikat, az idegenben élő magyar nő költészetét, sorsát.

A Felhőszakadás Forrai Eszter nyolcadik kötete. Felmerül a kérdés: Kell-e hozzá utószó?

Úgy vélem, az utószó ezúttal csak háttér, felvillanó útjelző, mely a költőné témaválasztásának újszerűségére, stílusának másságára hívja fel a figyelmet.

Hol van már a fiatal, szerelmes lány, aki szélben, hullámtörésben, országokon át igyekszik szerelméhez, keresi önmagát.

Mi történt a munkából kislányához siető anyával, aki maga helyett termoszt hagy Annácskája mellett, mert kell a pénz, kell a megélhetés, kell az idő munkára, kenyérkeresésre.

Rokonai Izraelben. Édesanyja, nővére oda várná, de nem egy, párizsi, szabad, asszonyiségében is kihívóan önálló.

Férfiak. Szüksége lenne erejükre, segítségükre, vágyódik is utánuk, de nem megy, nem tud háziasszony, feleség lenni. Nem tud megnyugodni.

Keresi tehát önmagát, az önkifejezés különböző módjait. Verset, prózát, regényt ír, tudósításokat küld nemzetközi lapoknak, utazik, de főként víz mellett, enyhe szélzúgásban, szerelme karjában érzi jól magát.

A Szajna partján ülve a Dunára gondolhat, de odaképzelteti magát akár Izraelbe is. Mélyek a sebek, újra és újra feltépődnek, gyógyír kell, hát írja, írja verseit, költeményeit.

Kiállításokra jár, képzőművészekkel találkozik. Őket is megihletik szavai, írásai. Szerelmes lesz egy holland festőbe. Nagy találkozás, egymás művészetét erősítve közös kiállításokat, felolvasóesteket szerveznek, de nem élnek együtt.

Itt kell keresnünk a titkot, Forrai öntörvényűségének titkát... Hiszen annyi mindent elvesztett már. A holocaust megölte családtagjait, férje elhagyta, barátai távol vannak tőle. Nem kötődik, nem akar kötődni semmihez és senkihez, szabadon szárnyal, mint a szél vagy a felhők.

Felhőszakadásban is halottait siratja, verscsokorból fon sírjukra koszorút.

*„Akartam,
Hiányzott
A magány.
Most súlya
Vállamat sújtja.
Akartam,
S most büntetés a magány.
Felettem felhők,
Alattam tenger;
Sós könnytavak
Közöttük evickélek
HOVA?
MEDDIG?”*

Magány című verséhez nem kell magyarázat, ám Forrai Eszter túlélő típus, összeszedve magát új kalandra indul.

Új kalandra, mint a mesében a legkisebb fiú, aki távol kerülve otthonától is feltalálja magát, bizonyít.

Forrai Eszter az évek során már bizonyította tehetségét, hűségét anyanyelvéhez, szerelmeihez, önmagához.

Klasszikus stílusú lírája, József Attilára, Weöres Sándorra emlékeztet nem véletlenül volt egyik mestere, atyai jóbarátja Füst Milán.

A Felhőszakadás, újabb költeményeinek gyűjteménye a régi út folytatása, mégis más, érettebb hangú és hangulatú. Az útkeresés véget ért. Az értékek közül kiemelkedően fontos a költészet, az átélt élmények megéneklése maradt.

Dorosz Károly illusztrációi csak erősítik ezt az érzést, hiszen rajzai jól tükrözik a versek mondanivalójának érzésvilágát, további gondolkozásra, önmagunkban való elmélyülésre inspirálnak.

Sallai Éva

Tartalomjegyzék

Felhőszakadás	5
Michel	6
Sugárérintés	7
Hogy elfelejtselek	8
Megkereslek	9
Tüdőd lombkoszorújából	10
A skorpió halála	11
Michel	12
Clochard a Tisza Kálmán téren	13
Halálod napja	14
Tengertánc	15
Tangó	16
Alvajáró	17
Magány	18
Tűz láng	19
Tűnő lépteid	20
Falak mögött	21
Születés	22
Búcsú Aliztól	23
Még érzem	24
Haldoklik a világ	25
Kezdetben volt a szín	26
Zörgess rám	27
Hajó	28
Téli fák	29
Megmérettél	30
Indulataink	31
Fényes fűtjeidből	32
Kezed	33

Hollandia	34
Álmaim hőse	35
Kormánykerék	36
Testkiáltó	37
Séta a Palais Royal kertjében	38
Fényem, napsugaram	39
Jéghegyek	40
Kiírni a fájdalmakat	41
Napfogyatkozás	42
Szélcsend	43
Az ősz palettája	44
Bourget-tó	45
Álom	46
Napot, vizet	47
Levél helyett	48
Utószó	49

„Lírai költészete szinte izzik a papíron. Három fejezetre osztott versei életutat tükröznek, amely a szerelem végeláthatatlan ösvényén halad, a beteljesülés és a megghiúsulás között vergődve, hogy végül is feloldódjék a világra jött gyermekben. Nagyon kevés költő foglalhatta így versbe a szülői érzéseket úgy, amint azt Forrai Eszter teszi. Képépítkezése tudatos is, ösztönös is, nem egyszer lepi meg az olvasót telitalálataival. Stilizál, színbe öltöztet, elmélyülten keresi a hasonlatot. Költészete a szerelem mesterségesen fogant és táplált tenyészetéből nő ki, zsigerek és idegvégződés buja ütemére lüktet. Néhány szóban a női psziché ritkán látot rejtelseit tudja felszínre varázsolni. Csendes költő, egyszerű, szűkszavú. Ebben rejlik ereje. Boldoggá teszi a látás. Hírül kell adnia.”

Tűz Tamás

„Forrai Eszter csiszolt, átgondolt, természetes líraisággal fakadó költeményeinek tárgya a megélt pillanatok visszahozhatatlansága: legyenek ezek gyötrő vagy szépségükben emlékezetes pillanatok. Számára a szerelem, a barátság, az együttlét és a színes benyomások szerzésének pillanatai a szépek, a társtalanság, az elválás, hűtlenség és a nagyvárosi elesettség a legelviselhetetlenebbek. A szép pillanatait őrizni akarja foggal körömmel is. A képek gyakorta Salvador Dali szürrealista képeire emlékeztetnek, de lírája nem olyan grandiózus és hideg, mint Dali világa, hanem mindenkor intim és a szép pillanatokra emlékezően nagyon is életigenlő.”

Sárközi Máttyás

„Kétségtelen, hogy az új nemzedék egyik legjelentősebb s legtöbbet ígérő költője a magas esztétikai tudású, tökéletes zenei ritmusú, a látás és megelevenítés erejében, a technikai tudásban páratlan Forrai Eszter.”

Megyery Sári

„Forrai Eszter különös alkatú lírikus. Költészete örökké változó végpontok közt pulzál. E mozgás hajtóereje az örök vágy, a végtelen érzékenység, akár az univerzum, akár egy porszem gigantikus vagy éppen „halandó” számára észlelhetetlen sóhajtásaira figyel. Forrai Eszter versei lírai életrajzok. Sorsának jogán nevét az asszonyköltők sorában Hervay Gizella, Beney Zsuzsa neve mellett említhetjük, akik a lelkükre mért tragédiákat költeményekké oldották, s így szenvedéseik gyökeréből kínzóan gyönyörű költészet növekedett.”

Gülch Csaba

„Forrai Eszter nem gondolatot fogalmaz meg, hanem érzést, de szigorú logikával. Ha a líra logika, akkor Forrai Eszter versei tételhez illő klasszikus példák. Az ő költészete igen magas színvonalú; nem közérthető, de érthető, érezhető líra. A tájak, tárgyak rendje szigorúan logikus, csak költészetében a táj, a tárgy nem naturalistán jelenik meg, nem is szimbolikusan, hanem a konkrétumot hangulatban kifejező képalkotás formájában. Legjobb versei a gyerekkor komor élményeiből táplálkoznak. E versekből látszik, hogy az élmény impresszióját milyen tökéletesen alakítja át lelkivilágában remekművű expressziókká.”

Máté Imre

Forrai Eszter eddig megjelent kötetei

Faágak tánca – 1969, Szepsi Csombor Kör kiadása. München

Napóra mögött – 1972, Etna. München

Korallzátony – 1980, Etna és Herp. München

Lázgörbe – 1982, Etna és Herp. München

Hullámlépcső – 1992, Corvina. Győr

Francia nyelven megjelent Sylvie Reymond-Lépine fordításaiban

L'ombre des éclairs – 1990, Caractères. Párizs

L'escalier des Vaques – 1993, L'Harmattan. Párizs

L'ombre des éclairs – *Világok árnyéka* – 1994, L'Harmattan.

Párizs. Kétnyelvű kiadás

Collection privée – *Magángyűjtemény* – 1997, L'Harmattan.

Párizs. Kétnyelvű kiadás

La palette d'automne – *Az ősz palettája* – 1999, Cahiers Bleus.

Troyes. Kétnyelvű kiadás

Előkészületben

„*La déchirure de ciel*” – 2001. Récit autobiographique
(naplótöredék)

Ára: 590 Ft

9 789639 373099